

Cuprins

<i>Prolog</i>	9
Partea I – <i>Amity Lane, nr. 1272</i>	11
Partea a II-a – <i>Sproule Street, nr. 3859</i>	105
Partea a III-a – <i>Maronee Drive, nr. 402</i>	285
Partea a IV-a – <i>Pennsylvania Avenue, nr. 1600</i>	471

A expirat dezgustată.

— Cum îmi place un tip, cum ești și tu automat interesată de el. Întotdeauna ai fost geloasă.

— Nu-i deloc adevărat.

— Atunci cum îți explici? Fiindcă nu e prima oară când se întâmplă.

N-o spune, Dena, m-am gândit. Te rog, n-o face, de dragul prieteniei noastre! Am înghițit în sec.

— Dacă n-aș fi simțit o atracție atât de puternică între mine și Charlie, n-aș fi lăsat lucrurile să ajungă aici. Dar când sînt cu el...

Era imposibil – mi-am dat seama chiar atunci. Nu-mi puteam motiva comportamentul fără să pară că mă umflu în pene.

— Ce, acuma o să-mi spui că vrei să te și măriți cu el?

— Nu cred că e un lucru total imposibil, am spus și cred că am fost și eu la fel de mirată ca și Dena când m-am auzit.

Nu că nu eram vag conștientă că mă gândisem la o asemenea eventualitate, dar n-aș fi crezut niciodată că o să risc să-mi rostesc gîndul cu voce tare. Am adăugat repede:

— Încă sîntem în faza de tatonare.

— De ce, pentru că e bogat?

— Sigur că nu! Nici măcar n-am... n-am pomenit de bani. Nu-s sigură că e *chiar* atât de bogat.

— Ba e, a zis Dena. E putred de bogat.

— Familia lui, poate, dar...

— Nu, a zis ea sec. El. Ei toți.

S-a apropiat chelnerița, iar Dena și-a ridicat palma spre ea.

— Eu nu rămîn.

Chelnerița s-a uitat la mine.

— Puteți să ne lăsați o clipă? am spus, iar ea a încuviințat și s-a retras. Dena, nu pleca! Sau pleacă, dacă trebuie să pleci, dar te rog, hai să nu lăsăm chestia asta atât de urîță între noi! Ești cea mai bună prietenă a mea.

Ea a scuturat din cap.

— Știi că, odată ce-ai divorțat, e mult mai greu să te desparți de un soț decît de un prieten.

— Dar eu te știu de mai mult timp decît Dick! am zis, ceea ce mi-a sunat pînă și mie ușor penibil.

— Ultima oară când mi-ai făcut asta, eram adolescente și nici una dintre noi nu știa nimic despre viață, a spus Dena. Însă acum sîntem femei în toată firea, ceea ce înseamnă că

asta ești tu de fapt cu adevărat: una care se dă la bărbatul ce-l interesează pe prietena ei.

Aproape că mi-am dorit să strige, dar n-a ridicat deloc vocea.

— Mi-e silă de ipocrizia ta, a zis. Întotdeauna tu ai fost fata cea bună, așa că de ce mă-ntrebi pe mine? Fă-te nevastă de congressman! Petrece-ți timpul cu alde Trommler și cu Hicken și cu toate cuplurile alea cu un băț în fund! Să-ți cumpere Charlie al tău bijuterii și mașini!

Deși nu comandaserăm nimic, ne puseserăm amîndouă șervetele în poală. Ea și l-a motololit pe al ei, l-a aruncat pe masă și s-a ridicat.

— Sper să-ți dea tot ce-ți dorești, a zis.

Cum stăteam așa, singură, după ce a plecat, am simțit o oarecare stînjeneală la gîndul că am fost părăsită în felul ăsta și, în egală măsură, o uluire la vederea reacției ei atît de exagerate. Era cea de care mă temeam, însă la care nu mă așteptasem. Și apoi, mai la suprafață decît aceste emoții, însă poate că mult mai profund, am mai simțit ceva: o mare recunoștință pentru faptul că Dena, ca și Pete Imhof, nu mai pomenise numele lui Andrew.

La următoarea mea vizită la Riley nu le-am spus mamei și nici bunicii că nu rămîn peste noapte decît aproape de finalul mesei de prînz. Le-am zis cît am putut de firesc:

— Diseară am niște planuri în Madison, așa că, din păcate, o să plec chiar în după-masa asta.

Era o sîmbătă cu arșiță și tocmai ne terminaserăm sendvișurile cu salată de pui.

— Serios, chiar în după-amiaza asta? a zis mama.

Iar bunica a spus:

— Ce fel de planuri?

De la moartea tatălui meu, nu venisem niciodată acasă fără să rămîn și peste noapte.

I-am aruncat bunicii o privire – nu era exclus să-și fi dat seama că planurile mele au legătură cu Charlie și, de asemenea, că, dacă aș fi vrut să dau mai multe detalii, aș fi făcut-o – și am zis:

— Ne adunăm cîteva persoane la Terrace.

Cel puțin asta era adevărat: urma să mă întîlnesc pentru prima oară cu cîteva amici de-ai lui Charlie.

Cînd mama s-a ridicat să strîngă farfuriile, bunica m-a apucat de încheietură și m-a ținut pe loc. Imediat ce mama a dispărut în bucătărie, a șoptit:

— A făcut tartă vieneză pentru cina de diseară. Pentru tine.

— A, nu mi-am dat seama... Bine, atunci rămîn, am zis.

Mama s-a întors în sufragerie, iar bunica a spus :

— Dorothy, se pare că fiica ta are un nou iubit.

— O, Doamne !

De data asta mama, nu eu, a fost cea care a roșit.

— Încă nu e oficial, am zis și am săgetat-o pe bunica cu privirea, agasată. Dar îl cheamă Charlie, a crescut în Madison și Milwaukee și ne-am cunoscut prin Kathleen Hicken și soțul ei... îi mai știi ?

Le-am dat informațiile fără să mi le ceară nimeni, folosindu-mă de acest subterfugiu pentru a nu fi obligată să le ofer amănunțele mult mai demne de luat în seamă ale situației sociale a lui Charlie sau cele legate de țelul lui actual de a candida pentru Congres. Nu eram sigură care va fi reacția familiei mele cînd le voi da vestea, dată fiind vorba tatei cu numele proștilor pe toate gardurile. Și, în afară de asta, cum stăteam așa acolo, mi-am dat seama că habar n-am care sînt simpatiile politice ale mamei. Știam dintotdeauna că bunica e democrată și că tata a fost republican, însă nu știam sigur cu cine vota mama.

Bunica a zis :

— E minunat să fii cu cineva. Nu-i așa, Dorothy ?

Mama, care era încă în picioare, a ridicat carafa cu *ice tea*.

— Îmi place ce aud, Alice, a spus ea și a dispărut din nou la bucătărie.

Cînd a dat drumul la robinet, bunica mi-a șoptit :

— Încercam să direcționez discuția în așa fel încît să ne zică de Lars Enderstraisse.

— Bunico, eu, una, nu cred că e ceva între ei, am zis pe același ton șoptit ca și ea. Indiferent care e scopul plecărilor ei misterioase, sînt sigură că n-au nici o legătură cu el.

— Tu crezi că ești singura curtată ?

Bunica a chicotit și apoi a zis pe un ton normal :

— Ia uite la ea ce părere bună are despre sine !

În după-masa respectivă bunica și cu mine am citit în sufragerie – ea pe canapea și eu pe fotoliu – și cînd m-am dus s-o caut pe mama, ea plivea niște roșii în curte.

— E în regulă, cred că rămîn și la cină, am zis. Prietenii mei se întîlnesc abia la ora nouă.

Era o minciună, dar mama s-a luminat imediat la față.

— O, ce bine-mi pare ! Avem un desert care știu că-ți place.

Cum o priveam – stătea în genunchi și purta o pălărie albă de pluș –, am simțit un val de afecțiune amestecată cu vină. De ce nu-i spusese lui Charlie de la început că n-o să fiu liberă diseară ? Programele noastre erau flexibile și ne puteam întâlni săptămîna viitoare. Însă adevărul era că nu voiam să rămîn în Riley. Dragostea și obligațiile de familie nu aveau cum să concureze – nici măcar o clipă – cu promisiunea unei partide de sex nebun, de început de relație. Lumină de stele, bere și noi doi înlănțuiți, cu trupurile goale – asta îmi doream, nu un loc la o masă, cu două femei în vîrstă, mîncînd cotlete de vițel pane și tartă vieneză. Dacă dragostea mă făcea egoistă, asta nu era din cauză că pînă acum nu avusesem capacitatea de a o trăi. Era mai degrabă vorba despre faptul că nu fusesem niciodată îndrăgostită – sau nu mai fusesem de foarte mult timp.

M-am ghemuit lîngă ea.

— Ce bine arată roșiile astea !

Mama a pus niște buruieni într-o grămăjoară.

— Scumpa mea, cred că ți-a zis Dena despre Marjorie. Lillian e înnebunită.

Mi-am luat o expresie neutră. Evident că Dena nu-mi spusese nimic despre Marjorie, una dintre surorile ei mai mici.

— Da' știi și tu cum e familia lor, a continuat mama. Fetele astea sînt foarte încăpățînate. Mack e autoritar, Lillian a compensat prin blîndețe, iar fetele au crescut complet buimăcite.

Ultima dată cînd auzisem de Marjorie Janaszewski, avea o relație cu David Geisseler, fratele mai mic al fostei noastre colege de clasă Pauline Geisseler. David avea deja doi copii cu o femeie cu care nu era căsătorit, iar el și Marjorie erau barmani la Loose Caboose, pe Burlington Street.

— Săraca Lillian ! E normal să-și facă griji, a zis mama.

În tot acest timp avusesem la mine un plic. Nu era nici sigilat și nici nu scria nimic pe el. Acum i l-am întins.

— A fost o idee foarte bună să-ți vinzi broșa, am zis. Am dus-o la un magazin de antichități.

— Vai, fii binecuvîntată !

Fără să se uite în plic, mama l-a împăturit și l-a vîrît în buzunarul fustei.

A trebuit să-mi mușc limba, ca să nu-i zic *Ai grijă cu el*. Tot ce-am reușit să spun, străduindu-mă să-mi iau un ton cît mai firesc, a fost :

— Se pare că era destul de valoroasă.

— Ce bine! a zis ea în treacăt. Să vezi, aveam probleme cu niște limacși care-mi mâncau roșiile, iar doamna Falke mi-a zis să plantez niște gălbenele și au avut un efect teribil. Doamna Falke e foarte modestă de felul ei, dar se pricepe de minune la grădinărit.

Am închis ochii și pentru o fracțiune de secundă mi-au apărut în minte casa de pe McKinley, veranda, lavițele de la fereastră și scrinul secret, însă apoi i-am deschis iar și mama scotea buruieni din pământ, mama mea cea hotărîtă și bună ca pâinea caldă, cu pălăria ei albă de pluș, iar casa s-a topit ca un abur. Cecul era pentru șapte mii o sută de dolari – mult mai puțin decît îi dăduse mama lui Pete Imhof și exact suma pe care trebuia s-o dau drept avans pentru casă.

Se făcuse deja miezul nopții cînd Charlie și cu mine am părăsit restaurantul Terrace. S-a dovedit că prietenii lui semănau destul de mult cu lumea de la grătarul familiei Hicken și de fapt erau chiar înrudiți cu unii dintre ei: Will Werden, vărul primar al lui Frank Werden, venise cu soția lui, Gayle, și imediat cum m-a prezentat Charlie, două dintre femei și cu mine ne-am dat seama că ne-am mai întîlnit în urmă cu cîțiva ani la o petrecere pentru o viitoare mamă. Eram zece persoane, toți perechi, iar celelalte perechi erau toate căsătorite, cu excepția lui Howard, prietenul lui Charlie, agent de bursă, și a iubitei lui, Petal, o fată de douăzeci și unu de ani, care tocmai terminase colegiul în urmă cu două luni.

— Cît crezi că a trecut de cînd și-a inventat numele *ăsta*? a zis în șoaptă una dintre tipele de la petrecere, dîndu-și ochii peste cap (numele ei era Anne). Nu știu unde le găsește Howard.

Era un gest de prietenie din partea lui Anne, pe care l-am acceptat cu recunoștință, deși mai tîrziu, cînd am vorbit cu Petal (nu era vina ei că era cu zece ani mai tînără ca noi), am constatat că e o fată cît se poate de inteligentă. Terminase cu o dublă specializare, în istoria artei și în italiană. La sfîrșitul serii Anne m-a luat deoparte și mi-a spus:

— Charlie e *topit* după tine.

Am rîs, fiindcă mi-era mai ușor decît să zic ceva. Chiar și Will Werden mi-a dat un ghiont cu cotul la un moment dat și mi-a zis:

— Nu știam că tu și Blackwell sînteți împreună.

M-am mulțumit iarăși să zîmbesc.

Pe parcursul serii fusese destulă foială – lumea se ridica să se ducă la baie sau părinții din grup se duceau la telefoanele publice din local, ca să sune acasă și să discute cu bonele –, însă în majoritatea timpului Charlie și cu mine stătuserăm unul lângă celălalt și, chiar și cînd vorbeam cu alții, îi simțeam atenția concentrată asupra mea : mîna lui pe genunchiul meu sau pe talia mea, iuțeala cu care se întorcea dacă îi rosteam numele sau îl băteam ușor pe braț. Din cînd în cînd se apleca spre mine și zicea „Ești bine ?“ sau „Mai rezști ?“ Afară erau vreo douăzeci de grade, era o noapte de vară perfectă, iar lacul Mendota era cufundat într-o beznă absolută, în care se vedea reflectată cînd și cînd cîte o lumină tremurătoare.

Apoi ne-am luat la revedere – odată cu noi a mai plecat un cuplu – și, în timp ce am înconjurat Memorial Union, luînd-o către locul în care parcase Charlie, pe Gilman Street, m-a luat de mînă. Ca și cum ar fi fost independente de voința noastră, dincolo de conversație, ne-am potrivit degetele pînă cînd ni s-au împreunat.

— Sînt drăguți prietenii tăi, am spus.

Am ajuns la mașina lui Charlie, un Chevy Nova combi gri, și am zis :

— Ce-ai zice să conduc eu ?

Trăsesem toată noaptea de un singur pahar de bere.

Charlie mi-a dat cheile și, în timp ce porneam motorul, a zis :

— Uită-te la mine.

Cînd am făcut-o, s-a aplecat în față și m-a sărutat. Apoi a spus :

— Am vrut să fac asta toată seara.

Am oprit iar motorul, mi-am aplecat capul spre al lui și am continuat să ne sărutăm, luîndu-ne în brațe, și eram fericită că sîntem singuri, doar noi doi, și ne ținem strîns unul pe altul. Nu puteam spune că nu mi-a plăcut la Terrace – îmi plăcuse –, dar a părut brusc ca și cum toată vorbăria fusese prețul pe care trebuia să-l plătim pentru a ajunge la această răsplată.

Charlie s-a tras cîțiva centimetri înapoi.

— Să știi că n-am uitat că am o datorie la tine. Hai să mergem la mine acasă.

Confuză, am zis :

— N-ai nici o datorie.